

ASSISI-NYT – september 2016
ASSISI 30 – Thirst for Peace
30 års jubilæum for “The World Day of Prayer for Peace”

*Pave Johannes Paul II med religiøse ledere d. 27. oktober 1986.
Det historiske møde, der under titlen “World Day of Prayer for Peace”, blev afholdt i Assisi.*

Kære Assisi-venner.

Assisi 30 – Thirst for Peace – 30 års jubilæum for “the World Day of Prayer for Peace”

September har budt på en helt særlig begivenhed, der har trukket tusinder af mennesker fra alle verdensdele til Assisi. Det er i år 30 år siden, at det af Pave Johannes Paul II indkaldte, historiske møde under titlen “World Day of Prayer for Peace” mellem alle verdens religioner blev afholdt i Assisi. 30-året blev fejret med et 3 dages interreligiøst møde, der blev afholdt i dagene 18., 19., og 20. september. På mødets sidste dag sluttede også Pave Frans sig til os i Assisi på det, der nu er blevet hans tredje besøg i Frans’ og Klaras hellige by.

Først lidt om historien om dette fredsarbejde, der blev startet af Pater Mizzi i Assisi allerede i 1960. Jeg gengiver herved Pater Mizzis artikel på Assisi Missions hjemmeside:

Interreligiøs dialog

Skrevet af Pater Max Mizzi i maj 2006 (Bente Wolfs oversættelse)

Interreligiøs dialog er en ny bevægelse i Den Katolske Kirke, ligesom den er det i de øvrige kristne kirker samt i de øvrige verdensreligioner på jorden. Igennem århundrederne har der ikke eksisteret nogen form for officiel dialog mellem jordens mange religioner - tværtimod. Tilhængerne af de forskellige religioner ignorerede hinanden og havde endda talrige konflikter og krige, hvor de forfulgte hinanden. Sommetider gjorde de dette i Guds navn, og desværre finder det også i et vist omfang sted i dag. Faktisk har vi her i begyndelsen af 2006

været vidne til konflikter mellem hinduer og kristne i Indien og mellem muslimer og kristne i Sudan, Nigeria og også andre steder på jorden.

Det 2. Vatikanerkoncil og fredsmødet i Assisi

I Den Katolske Kirke kom gennembruddet for den interreligiøse dialog med **Det 2. Vatikanerkoncil** (1962-1965), især i Koncilets dekret "*Nostra Aetate*". I dette dokument tilskyndes katolikker til at skabe positive relationer til tilhængerne af jordens andre religioner, ikke mindst til jøder og muslimer, som tilhører de to øvrige monoteistiske religioner. Faktisk anerkender og tilbeder muslimer og jøder den samme ene Gud, som de kristne gør det.

Koncilets dokument henviser også til hinduer, til buddhister og til øvrige religioner.

Pater Mizzi med den i 1978 nytiltrådte Pave Johannes Paul II, da han var på sin første tur uden for Vatikanet, som gik til Assisi.

Pater Mizzi præsenterer for Paven det album med fotos og avisartikler, som illustrerer hans pionerarbejde for dialog, der startede allerede i 1960. Paven tog albummet med sig hjem til Vatikanet, og få dage senere modtog Pater Mizzi et brev fra Pavens Statssekretær med Pavens velsignelse og opfordring til, at Pater Mizzi fortsatte dialogarbejdet.

8 år senere inviterede Paven til "The World Day of Prayer for Peace"

Det 2. Vatikanerkoncil åbnede op til en ny horisont for hele jorden og ændrede Den Katolske Kirkes holdning til andre religioner, samtidigt med at det ændrede forholdet mellem verdensreligionerne til det bedre. I stedet for at ignorere eller forfølge hinanden begyndte tilhængerne af de forskellige religioner nu at skabe relationer til hinanden med dialog, venskab, respekt og samarbejde. Det var som om, at Koncilets dekret udløste et lettelsens suk ikke alene hos katolikker, men også hos øvrige kristne og tilhængere af andre religioner.

Efter afslutningen af Koncilet begyndte Den Katolske Kirke hurtigt at skabe kontakt til tilhængerne af de øvrige religioner, og der kom et positivt svar fra alle sider. Det var i begyndelsen som "at stikke fingeren i jorden" hos hinanden, som vi siger det. Det var et noget frygtsomt initiativ, som varede i ca. 20 år indtil d. 27. oktober 1986, hvor det store fredsmøde "**The World Day of Prayer for Peace**" blev afholdt i Assisi.

Faktisk kan vi sige, at interreligiøs dialog i praksis og i stor målestok startede efter "**The World Day of Prayer for Peace**", hvor Pave Johannes Paul II inviterede ledere fra verdensreligionerne til at bede for fred i Assisi.

27. oktober 1986, de afsluttende bønner fra de religiøse ledere, der sad på podiet.

Efter dette historiske møde begyndte mennesker at tale om "**interreligiøs dialog**", og faktisk også at have dialog med hinanden. I Assisi blev konceptet "**interreligiøs dialog**" født, og var ikke mere begrænset til et dokument, men begyndte at blive en praksis. Efter mødet i Assisi spredte interreligiøs dialog sig som en steppebrand over hele verden. Utallige interreligiøse møder og konferencer blev organiseret, og bliver det stadigvæk, i forskellige dele af verden. Motivet bag disse møder er at skabe en ny ånd mellem religionerne i verden, at bringe de forskellige religiøse ledere til at tale med hinanden og til at samarbejde for at tilvejebringe nye løsninger på konflikter, på fattigdommen og uretfærdigheden i verden, på bevarelsen af Skabelsen, på at afskaffe vold mod kvinder og børn og på at fremme respekt og kærlighed i den menneskelige familie.

Med denne nye ånd kom utallige initiativer i gang. I 1988 afholdtes *Global Forum of Spiritual and Political Leaders* i Oxford, England, hvor bl.a. Dalai Lama og Moder Teresa var til stede. I 1993 afholdtes i Chicago, USA, det møde, som kaldes "**Verdensreligionernes Parlament**",

hvor der deltog omkring 300 religiøse ledere, politikere og videnskabsmænd fra mange dele af verden, inklusive Dalai Lama. "*Verdensreligionernes Parlament*" har afholdt to store møder siden 1993, nemlig i Cape Town i Sydafrika samt sidst i Barcelona, Spanien. Som en markering af årtusindskiftet blev der i år 2000 afholdt et stort møde mellem religiøse ledere i New York, USA. Denne gang samledes lederne i FN's hovedkvarter, og det blev betragtet som FN's anerkendelse af betydningen af interreligiøs dialog. Det er en ganske stor opgave at klarlægge hvor mange og hvornår, disse forskellige internationale møder er afholdt, for de er talrige.

Sådanne møder kan ændre forholdene på jorden, idet de er perfekte instrumenter for fred, samarbejde og kærlighed. Konflikter må ikke søges løst med vold, had og krig, men gennem oprigtig dialog, respekt og retfærdighed. Religiøse ledere eller enhver anden person må aldrig bruge religion som en undskyldning for vold. Det strider imod den inderste essens i religion og mod Gud, i hvis navn mange konflikter udspiller sig, og er således en alvorlig forbrydelse mod den menneskelige familie.

Foruden disse store, internationale møder afholdes der mange andre ikke mindre betydningsfulde møder mellem forskellige religiøse kommissioner og delegationer. Nogle eksempler er møder mellem katolske og jødiske repræsentanter, hinduistiske og katolske delegationer, møder mellem muslimer og kristne, eller mellem buddhister og repræsentanter fra øvrige klostersonder samt mange andre former for dialog på tværs af hidtidige skel. Sådanne møder holdes for det meste omkring spirituelle og teologiske emner som bøn, meditation, klosterliv, etc. Teologisk dialog i den snævre forstand er stadigvæk på sine allerførste stadier. Det er lettere for religiøse ledere at tale om f.eks. fred og retfærdighed, spiritualitet og meditation, end at have samtaler om Gud, frelse, evigt liv, etc. Men døren er åbnet også til teologisk dialog.

"The Spirit of Assisi"

På grund af "*the World Day of Prayer for Peace*" og den interreligiøse dialog, som udsprang af dette fredsmøde i 1986, er Assisi blevet et sted, der er særdeles kendt inden for verdensreligionerne. Tilhængerne af alle religioner anser Assisi for at være et specielt helligt sted. Dette skyldes især Frans, som er helgenen for fred og kærlighed, og som respekterede hele Skabelsen. Frans kan med rette anses som forløberen for interreligiøs dialog på grund af sit møde med muslimerne i Mellemøsten, især mødet med den egyptiske sultan, Melek el Kamil under de tredje korstog i 1219-20. Efter fredsmødet i 1986 kaldes Assisi "***Prophecy of Peace***", ligesom Pave Johannes Paul II ofte talte om "***The Spirit of Assisi***".

"*The Spirit of Assisi*" er ånden af bønner, fred og dialog. "The Spirit of Assisi" bør ikke begrænses til foreninger, organisationer eller religiøse ledere. Enhver mand og kvinde er kaldet til at fostre dialog, forståelse, respekt, fred og kærlighed imellem tilhængere af religionerne. Dette bør ikke være vanskeligt, især i de lande, hvor mennesker fra forskellige kulturer lever sammen, så som i mange dele af Europa. Det er meget sørgeligt at se, at der fortsat er mange religiøse og sociale barrierer mellem mennesker, som lever og arbejder skulder mod skulder. Mange møder og samtaler kunne organiseres, også i det små, i små grupper af mennesker fra forskellige kulturer. Det kunne f.eks. være over en kop te eller et måltid mad. Sådanne små grupper kan skabe underværker.

Jorden har brug for *instrumenter for fred og dialog*, verdenssamfundet i dag har brug for *profeter for fred*, og religionerne i verden har brug for mennesker, der indgår i samarbejder med hinanden.

Åbningshøjtidelighed i Teatro Lyric i Santa Maria Degli Angeli, d. 18. september 2016.

30 års jubilæum d. 18-20. september 2016

Assisi stod på den anden ende i ugen op til mødets start. Der blev opbygget en scene på Piazza Inferiore og opsat hundreder af stole, mødelokaler blev klargjort, TV-vogne opstillet ved Basilikaen, journalister og kameramænd kom til byen tillige med delegerede og øvrige interesserede fra alle verdens hjørner. Assisi er jo stadig præget af at være en international by, hvor vi ser mennesker af snart sagt alle farver, fra mange religioner og spirituelle bevægelser, men det var endnu mere påfaldende i disse dage. Jeg nød synet af de mange forskellige religiøse dragter og i det hele taget det endnu mere internationale islæt af mennesker, der har dedikeret sig til at arbejde for fred.

Den sidste dag inden mødets start kom mere politi og militær til byen for at passe på os alle, og Via di San Francesco blev ryddet for biler. Selvom jeg måtte flytte min bil, glædede det mig alligevel at opleve den smukke "hovedgade" i Assisi helt bilfri.

Via San Francesco fri for biler i dagene for mødet.

Søndag, d. 18. september - Åbningshøjtidelighed

"Assisi 30 – Thirst for Peace" startede med en økumenisk højmesse i Basilica di San Francesco for inviterede gæster. Adriaan Kamp, som var gået til den engelske messe kl. 09.00 om morgenen, var en af de heldige deltagere i den økumeniske messe, fordi han simpelthen kunne forblive i kirken, da de inviterede gæster begyndte at strømme ind kl. 10.00. Præster fra alle de deltagende kristne kirkesamfund, herunder den anglikanske ærkebiskop af Canterbury, den ortodokse økumeniske patriark af Konstantinopel og omkring 10 kardinaler fra den katolske kirke, samt snesevis af øvrige præster fra den kristne kirke celebrerede den økumeniske messe, der blev uendeligt smuk og opløftende til sangen fra Basilikaens fantastiske kor. Glædeligt var det også, at der blev givet kommunion til alle i kirken.

Om eftermiddagen fortsatte åbningshøjtideligheden i det store Teatro Lyrick i dalen. Vi havde fået adgangsbilletter, dog ikke til selve teatersalen med de mange religiøse ledere og andre prominente gæster, herunder Italiens præsident Materelli, men til en tilstødende stor hal, hvor vi på storskærme og med simultantolkning fra det sprog, den enkelte taler udtrykte sig på, kunne følge den smukke højtidelighed med taler fra de 9 ledere, der sad på podiet.

Bartholomæus I , den økumeniske patriark af Konstantinopel, taler under åbningshøjtideligheden d. 18. september 2016.

Talerne var meget inspirerende, ikke mindst den økumeniske patriark Bartholomæus' tale (se side 21 under Adriaan Kamps bidrag til dette Hyrde-Nyt). Jeg oplevede det indre samarbejde blive intensiveret, og under talerne var det en meget smuk, hjerterørende indstrømning, der blev nedfældet, mens det – naturligvis vil jeg næsten sige – var ganske krævende med Kristi ildagtige, brændende kærlighed i mange andre stunder om dagen og i natterne før og i løbet af de 3 mødedage.

Mandag, d. 19. september 2016 - panelmøder

Vi vågnede op til en skiftevis solfyldt og skyet mandag, hvor vi også fik enkelte regnbyger. Dagen bød på i alt 21 panelmøder, 9 om formiddagen og 12 om eftermiddagen, som fandt sted i mødelokaler nærmest overalt i Assisi, og et par stykker endda i Foligno. Alle panelmøder blev simultantolket til de sprog, som man forventede at deltagerne i det pågældende møde kunne forstå. Følgende sprog kunne derfor høres forskellige steder under møderne: Italiensk, engelsk, fransk, arabisk, japansk, tysk, spansk, russisk. De fleste møder dog alene italiensk og engelsk.

Det var svært for mig at vælge blandt de inspirerende emner – jeg kunne godt have tænkt mig evnen til bilokation, at være til stede flere steder samtidigt. Emnerne spændte fra dialog mellem religioner og kulturer, over sociale og økonomiske emner, emigration og flygtninge, fredsarbejde i krigshærgede områder til flere emner omkring bæredygtig udvikling. Mit og i øvrigt også Adriaan Kamps valg blev at være til stede både formiddag og eftermiddag i Sala Papale på Sacro Convento – for mit vedkommende også fordi den store pavesal kun benyttes til helt særlige møder og dermed ganske sjældent, og jeg derfor fornemmede det gavnligt at intensivere den indre guddommelige hjælp i netop dette mødelokale.

*På vej til mandagens første panelmøde i Sacro Convento.
Den øvre etage omkring klostergården har hele 2016 være smykket med
meget smukke billeder og citater fra de 30 års dialogarbejde i Assisi.*

*Panelmødet i Sala Papale om vort fælles hjem – vor moder jord.
Der var 3 øvrige talere på mødet, som kom på podiet efter pausen.*

La Casa Comune: nostra madre terra (vort fælles hjem – vor moder jord)

Panelet bestod af Padre Mauro Gambetti, lederen af Sacro Convento, som den religiøse repræsentant, direktøren for den anerkendte avis "Corriere della Sera", den italienske miljøminister samt af koncerndirektører for store italienske virksomheder med betydelig indflydelse økonomisk og i forhold til miljøet, herunder ENI, det italienske gas- og olieselskab.

Padre Mauro Gambetti gav åbningstalen. I en åbenbar indre kontakt udtrykte han sig med stor visdom, klarhed, varme og kendskab til de komplicerede problemstillinger, vi står overfor på joden – ofte refererende til Frans – og om den bydende nødvendighed af nu at skifte kurs, ikke mindst politisk (alle politikere skal i denne tid agere som statsmænd, sagde han bl.a. henvendt til miljøministeren) og forretningsmæssigt.

For mig var det opløftende og håbsgivende at lytte til koncerndirektørerne, ikke mindst til koncerndirektøren for ENI, Claudio Descalzi. I denne del af verdenssamfundet præget af profit, magt og kortsigtede strategier for at tilfredsstille aktionærer, udtrykte de sig med generelt større idealisme og ansvarsfølelse for vort fælles hjem og for menneskeheden, end jeg havde forventet. Direktøren for ENI talte om det helt nødvendige kursskifte, hvor vi i den privilegerede del af verden må give af vor velstand, have og få mindre, for at de mindre privilegerede får mere. Han talte om omsorgen for næsten, og i det hele taget blev nødvendigheden af større broder-/søsterskabsforståelse fremhævet i panelet. Nogle talte endda om individuel og kollektiv hjertecenterudvikling – om vigtigheden af hjertets forståelse for at løse de store udfordringer, vi står over for.

Jeg er ganske sikker på, at det er første gang – i hvert fald i Assisi – at så mange koncerndirektører, en religiøs leder og en minister var samlet for i fællesskab at forholde sig til de akutte problemstillinger omkring en bæredygtig udvikling på jorden og i menneskeheden. Det var med mange refleksioner og et spirende håb, jeg forlod mødet for om eftermiddagen at deltage i:

Hædning af Patriark Bartholomæus i forbindelse med hans 25 års tjeneste af de kristne og af verden.

I en stopfyldt Sala Papale, hvor mange tilhørere måtte stå op, modtog vi med applaus Patriark Bartholomæus, der blev sat på en stol lige foran podiet med ærkebiskoppen af Canterbury, Justin Welby, Kardinal Walter Kasper, tidligere leder af det pavelige råd for kristen enhed, Italiens viceudenrigsminister Mario Giro, Rabbineren David Rosen og Andrea Riccardi, stifteren af Sant'Egidio, den katolske lægorganisation, der er hovedarrangør af fredsmødet.

Den 76-årige patriark er i årenes løb blevet en kendt international skikkelse, der er hædret med talrige priser og æresdoktorater for sit dedikerede virke for højere idealer. Allerede for 25 år siden begyndte han at tale om økologi og om vort forhold til jordens riger, og han har ydet en stor indsats for at fremme fred ved at skabe dialog mellem de kristne kirker og med alle religioner. På grund af, at han talte om miljøet for allerede 25 år siden, kaldes han også den "grønne" patriark. I sit embede som øverste leder af 2,5-3 mill. ortodokse kristne har han fortsat bestræbelserne for en forsoning mellem Den Ortodokse Kirke og Den Romersk-

katolske, der siden splittelsen i 1054 i de følgende århundreder har stået langt fra hinanden. Siden kommunismen i de østeuropæiske lande brød sammen, har han haft et stærkt fokus på at genopbygge den af de kommunistiske regimer forfulgte øst-ortodokse kirke.

Patriark Bartholomæus' takketale i Sala Papale på Sacro Convento d. 19. september 2016.

Som det første overhoved for den øst-ortodokse kirke siden 1054 deltog han i 2013 i indsættelsen af Pave Frans, og i 2014 inviterede han Pave Frans til at deltage i deres fælles pilgrimsrejse til Det Hellig Land. Det tydeligvis nære forhold mellem Pave Frans og Patriark Bartholomæus blev yderligere næret, da de i foråret 2016 sammen tog til Lesbos for at hidkalde verdens opmærksomhed på flygtningesituationen. Det var ved denne lejlighed, at Pave Frans tog omkring 9 flygtninge – 2 familier - med sig hjem til Rom til en beskyttet tilværelse sørget for af Vatikanet.

Padre Silvestro har ofte fortalt mig om Patriark Bartholomæus, som han har mødt ved flere lejligheder, også i Tyrkiet under de interreligiøse møder, som han har arrangeret gennem flere år. Silvestro taler om patriarken som en ven, og Bartholomæus' evne til at skabe varme, personlige relationer blev også tydelig i de taler, der på panel-mødet hædrede Patriarkens indsats for jorden og menneskeheden.

Den anglikanske ærkebiskop, Justin Welby, startede med at fortælle om sine private oplevelser. Han og hans kone var i sommers på ferie sammen med Patriarken, som havde indbudt dem som feriegæster. Under den 2 ugers ferie var de blevet beværtet med så god og righoldig mad, at Justin Welby havde svært ved at passe sit tøj efter de 14 dages samvær. De havde været på mange ture sammen for at se ortodokse kirker, og efter en sådan heldagstur var de ganske sent om aftenen på vej hjem. Bartholomæus fik dog lige den idé at ville vise sin anglikanske ven endnu en kirke, som lå kun ca. 1 km fra det sted, hvor han stoppede chaufføren. Han glemte dog at fortælle det engelske par, at kirken lå på en høj.

Adræt sprang den 76-årige Bartholomæus ud af bilen og begyndte så hurtigt opstigningen til kirken, at ikke engang hans bodyguards kunne følge med.

De øvrige talere hædrede på samme måde Patriarken, og så var det hans tur til at give takketalen. Det var nu 2. gang, at jeg skulle lytte til Patriarkens ord på formfuldendt engelsk. Igen oplevede jeg de meget blide, favnende Jesusstrømme, der strømmede fra Bartholomæus, mens han talte, og ordene præget af hans store ydmyghed var ikke mindre smukke:

Dearest and distinguished guests,

It is indeed humbling to stand before you and hear the various tributes in honor of our patriarchal ministry. It is especially difficult in as much as these generous compliments come from church and religious leaders in our presence today that we have long held in personal admiration and enjoyed working closely with in spiritual collaboration.

However, when we recognize – in a spirit of realism and sincerity – how our contribution resembles only a drop of water in an ocean of human pain and global suffering, then we also remember that we have ultimately achieved only that which is our duty as believers and as mortals. Just as we have been taught to say by our Lord in Scripture: “Even when you have done all that is commanded, you should say, ‘We are unworthy servants; we have only done what was our duty.’” (Luke 17:10)

From the outset, then, we appreciate with gratitude and indebtedness those who came before us on the Throne of Constantinople from apostolic times to this day. Among them, there were many renowned saints and fathers of the church, but also courageous martyrs and confessors of the faith. Moreover, we should recall the visionary ministry and pray for the repose of our extraordinary predecessors, the great Athenagoras and the meek Demetrios, both of whom paved and reinforced the way toward Christian reconciliation and inter-religious dialogue.

Yet, in the way of Orthodox spirituality, authentic celebration is never disconnected from the way of the cross. Ours is always a spirituality of “joyful sorrow” (χαρμολύπη). We do not rejoice without at the same time recalling and sharing in the suffering of others. And, at the Ecumenical Patriarchate, we certainly never experience joy without remembering that we embody a tradition that has known both glory and martyrdom through the ages.

More importantly, however, in celebrating this year the twenty-fifth anniversary of our enthronement, there is something else that comes to mind and to which we would like to bring to your attention. For we recognize that a celebration for a spiritual shepherd and bishop is also an affirmation that the bishop, too, is a child of God and a son of the Church. After all, “we have only one Father, and He is in heaven.” (Matt. 23.9) This in turn signifies that, in the eyes and in the heart of the almighty, all of us – clergy and laity, men and women, known and unknown – are equal; all of us are brothers and sisters.

Therefore, the bishop – whether he may be an assistant bishop, a metropolitan, an archbishop, a patriarch, an ecumenical patriarch, or indeed a pope! – is also, first and foremost, a servant of the Church and not just a leader. Indeed, it is only insofar as the

*bishop is – above and beyond all else – a genuine servant, that he can also be an inspiring leader; it is insofar as he genuinely remains a devoted child of God – without any pretending or presuming to claim authority and power – that he is also able to be a compassionate father of the Church. For, we are – all of us, no matter what our position – **first called to be children of God, and not rulers over people.***

As we stand before you, then, we are deeply grateful to God and also to you for giving us this opportunity to remember that we, too, are a child, committed to a ministry in the Church, entrusted to him by the heavenly Father.

Padre Silvestro taler til Patriark Bartholomæus under et interreligiøst møde i Istanbul i 2013.

Tirsdag, d. 20. september 2016 – de religiøse ledere samlet til bønssdagen

Efter de sidste par dages vekslende vejr vågnede vi op til det flotteste september-solskin og varme – på netop denne dag, hvor Pave Frans ville slutte sig til det interreligiøse møde. Forventningen hos os alle var naturligvis stor. Dagen startede med tilbud om 10 panelmøder rundt omkring i Assisi, men jeg valgte at blive hjemme. Sammen med et dansk vennepar, som var på en uges fordybelse i Assisi, så jeg Pavens ankomst senere på formiddagen på tv, idet det naturligvis var umuligt at komme tæt på Sacro Convento, hvortil paven ville blive bragt i en bil, der kørte ham fra helikopter-landingspladsen i dalen til Assisi.

Og vor kære Pave kom som sædvanligt i en lille bil – en blå Golf – der skyndsomt kørte ind bag Sacro Convento's port, så alle de, der havde taget opstilling foran klosteret kun lige nåede et hurtigt glimt af hans vinken ud af vinduet.

Pave Frans gik straks i gang med at hilse på alle de inviterede delegerede (herunder nogle krigsflygtninge, som han havde bedt om skulle inviteres). Alle stod opstillet hele vejen rundt i den nedre klostergård. Han gik fra menneske til menneske i mere end en time. Han talte

lidt med alle, holdt dem i hånden, velsignede børn og en handikappet kvinde, og hele tiden udstrømmede han så megen kærlighed, medfølelse og nærvær, at det var bevægende at følge.

*Pave Frans modtages på Sacro Convento af Padre Mauro Gambetti, d. 20. september 2016.
I baggrunden den anglikanske kirkes øverste leder,
ærkebiskoppen af Canterbury, Justin Welby.*

Herefter gik alle til Sacro Convento's smukke refektorium, hvor der blev serveret frokost.

Frokost i refektoriet på Sacro Convento d. 20. september 2016.

Efter en siestapause var det tiden for den fælles kristne bønssandagt i Basilica di San Francesco.

Den fælleskristne bønssandagt i Basilica di San Francesco, d. 20. september 2016.

Det var med en inderlig forventningens glæde og stor taknemmelighed, at Adriaan Kamp og jeg gik til Basilikaens underkirke for at deltage i bønssandagten. Kirken var allerede en time før andagten stopfuld med de kristne ledere tættest på alteret, og alle os, der havde været heldige at få en indgangsbillet, længere væk fra alteret.

Der er svært med ord at beskrive skønheden og inderligheden i det hjerterørende, kærlighedsfulde nærvær af Jesus og Frans under andagten, der vekslede mellem bønner og bibellæsninger læst af Pave Frans, Patriark Bartholomæus og de øvrige kristne ledere lige foran alteret, fælles bønner og salmer, hvor Basilikaens kor uendeligt smukt sang for og intensiverede det guddommelige samarbejde. Under de fælles bønner for de lande, der lige p.t. er ramt af krig – ca. 40 lande blev nævnt med navn – sang koret så inderligt og smukt, at det var som Guds hjerte intenst vibrerende med kærlighed og medfølelse blev sænket ned i kirken og i de lidende mennesker i de nævnte lande. Vore bønner om hjælp til disse lande blev så sandelig hørt med den guddommelige kærlighed, der kan forløse hjertesmerter og give trøst til de tørstende.

Evangelie-læsningen var fra Johannes , 19, 28-30:

”Derefter, da Jesus vidste, at alt nu var fuldbragt, og for at Skriften skulle opfyldes, sagde han: »Jeg tørster.« Der stod et kar fyldt med eddike. De satte så en svamp fyldt med eddiken på en isopstængel og stak den op til hans mund. Da Jesus havde fået eddiken, sagde han: »Det er fuldbragt.« Og han bøjede hovedet og opgav ånden.”

Pave Frans under prædikenen d. 20. september 2016.

Pave Frans holdt prædikenen over Evangelie-læsningen om Jesu tørst på korset – Jesus tørst efter at give os alle sin kærlighed og også at modtage vor kærlighed:

Gathered before Jesus crucified, we hear his words ring out also for us: "I thirst" (Jn 19:28). Thirst, more than hunger, is the greatest need of humanity, and also its greatest suffering. Let us contemplate then the mystery of Almighty God, who in his mercy became poor among men.

What does the Lord thirst for? Certainly for water, that element essential for life. But above all for love, that element no less essential for living. He thirsts to give us the living waters of his love, but also to receive our love. The prophet Jeremiah expressed God's appreciation of our love: "I remember the devotion of your youth, your love as a bride" (Jer 2:2). But he also gave voice to divine suffering, when ungrateful man abandoned love – it seems as if the Lord is also speaking these words today – "they have forsaken me, the fountain of living waters, and hewed out cisterns for themselves, broken cisterns, that can hold no water" (v. 13). It is the tragedy of the "withered heart", of love not requited, a tragedy that unfolds again in the Gospel, when in response to Jesus' thirst man offers him vinegar, spoiled wine. As the psalmist prophetically lamented: "For my thirst they gave me vinegar to drink" (Ps 69:21).

"Love is not loved": this reality, according to some accounts, is what upset Saint Francis of Assisi. For love of the suffering Lord, he was not ashamed to cry out and grieve loudly (cf. Fonti Francescane, no. 1413). This same reality must be in our hearts as we contemplate Christ Crucified, he who thirsts for love. Mother Teresa of Calcutta desired that in the chapel of every community of her sisters the words "I thirst" would be written next to the crucifix.

Her response was to quench Jesus' thirst for love on the Cross through service to the poorest of the poor. The Lord's thirst is indeed quenched by our compassionate love; he is consoled when, in his name, we bend down to another's suffering. On the day of judgment they will be called "blessed" who gave drink to those who were thirsty, who offered true gestures of love to those in need: "As you did it to one of the least of these my brethren, you did it to me" (Mt 25:40).

Jesus' words challenge us, they seek a place in our heart and a response that involves our whole life. In his "I thirst" we can hear the voice of the suffering, the hidden cry of the little innocent ones to whom the light of this world is denied, the sorrowful plea of the poor and those most in need of peace. The victims of war, which sullies people with hate and the earth with arms, plead for peace; our brothers and sisters, who live under the threat of bombs and are forced to leave their homes into the unknown, stripped of everything, plead for peace. They are all brothers and sisters of the Crucified One, the little ones of his Kingdom, the wounded and parched members of his body. They thirst. But they are frequently given, like Jesus, the bitter vinegar of rejection. Who listens to them? Who bothers responding to them? Far too often they encounter the deafening silence of indifference, the selfishness of those annoyed at being pestered, the coldness of those who silence their cry for help with the same ease with which television channels are changed.

Before Christ Crucified, "the power and wisdom of God" (1 Cor 1:24), we Christians are called to contemplate the mystery of Love not loved and to pour out mercy upon the world. On the cross, the tree of life, evil was transformed into good; we too, as disciples of the Crucified One, are called to be "trees of life" that absorb the contamination of indifference and restore the pure air of love to the world. From the side of Christ on the Cross water flowed, that symbol of the Spirit who gives life (cf. Jn 19:34); so that from us, his faithful, compassion may flow forth for all who thirst today.

Like Mary by the Cross, may the Lord grant us to be united to him and close to those who suffer. Drawing near to those living as crucified, and strengthened by the love of Jesus Crucified and Risen, may our harmony and communion deepen even more. "For he is our peace" (Eph 2:14), he who came to preach peace to those near and far (cf. v. 17). May he keep us all in his love and gather us together in unity, that path which we are all on, so that we may be "one" (Jn 17:21) as he desires.

Som afsluttende samle sang koret for i Frans' glædesfyldte velsignelse af Gud og Skabningen, Solsangen. En rigtigere salme kan næppe forestilles på netop dette tidspunkt.

Det er som nævnt svært med ord at beskrive erfaringen af at sidde i bøn ved Frans' grav med Pave Frans og de øvrige religiøse ledere, de fleste af dem, måske alle, trænede disciple. Mens jeg skriver disse ord, trækkes jeg igen ind i erfaringen af den uendeligt smukke, favnende kærlighed, der blev intensiveret under samværet, hvor det var som om, at døren til Guds hjerte stod helt åben. Jeg føler stor taknemmelighed over, at det blev muligt at være til stede i Basilikaen netop i denne hellige stund og at være et af instrumenterne for Guds hjerte, samtidigt med at jeg bekræftede, at jeg stod til rådighed for den indre hjælp, der måtte ønskes givet til Pave Frans og de øvrige ledere og deltagere, der efter fredsmødet arbejder videre i vanskelige opgaver omkring på jorden.

Afslutningsceremoni på Piazza Inferiore d. 20. september 2016.

Efter bønssandagten gik de religiøse ledere anført af Pave Frans i procession ud af Underkirken for at samles på Piazza Inferiore sammen med øvrige lederne på podiet og de øvrige delegerede og inviterede gæster på pladsen. De øvrige religioner havde haft deres bønssandagt forskellige steder i Assisi, men alle var samlede, da Pave Frans og de kristne ledere nåede ud på pladsen. Vi øvrige, der havde været til stede i Underkirken, blev siddende, og en storskærm blev stillet op, således at vi kunne følge begivenheden på Piazza Inferiore. Denne sidste ca. 1 times samling var naturligvis et uendeligt smukt og opløftende klimaks.

De mest betydningsfulde religiøse ledere på podiet fremførte hver deres fredappel, og Pave Frans' var:

Men and women of various religions, we gather as pilgrims in the city of Saint Francis. Thirty years ago in 1986, religious representatives from all over the world met here at the invitation of Pope John Paul II. It was the first such solemn gathering that brought so many together, in order to affirm the indissoluble bond between the great good of peace and an authentic religious attitude. From that historic event, a long pilgrimage was begun which has touched many cities of the world, involving many believers in dialogue and in praying for peace. It has brought people together without denying their differences, giving life to real interreligious friendships and contributing to the resolution of more than a few conflicts. This is the spirit that animates us: to bring about encounters through dialogue, and to oppose every form of violence and abuse of religion which seeks to justify war and terrorism. And yet, in the years that have followed, numerous populations have nonetheless been painfully

wounded by war. People do not always understand that war harms the world, leaving in its wake a legacy of sorrows and hate. In war, everyone loses, including the victors. We have prayed to God, asking him to grant peace to the world. We recognize the need to pray constantly for peace, because prayer protects the world and enlightens it. God's name is peace. The one who calls upon God's name to justify terrorism, violence and war does not follow God's path. War in the name of religion becomes a war against religion itself. With firm resolve, therefore, we reiterate that violence and terrorism are opposed to an authentic religious spirit.

We have heard the voice of the poor, of children and the younger generations, of women and so many brothers and sisters who are suffering due to war. With them let us say with conviction: No to war! May the anguished cry of the many innocents not go unheeded. Let us urge leaders of nations to defuse the causes of war: the lust for power and money, the greed of arms' dealers, personal interests and vendettas for past wrongs. May there be a greater commitment to eradicating the underlying causes of conflicts: poverty, injustice and inequality, the exploitation of and contempt for human life.

May a new season finally begin, in which the globalized world can become a family of peoples. May we carry out our responsibility of building an authentic peace, attentive to the real needs of individuals and peoples, capable of preventing conflicts through a cooperation that triumphs over hate and overcomes barriers through encounter and dialogue. Nothing is lost when we effectively enter into dialogue. Nothing is impossible if we turn to God in prayer. Everyone can be an artisan of peace. Through this gathering in Assisi, we resolutely renew our commitment to be such artisans, by the help of God, together will all men and women of good will.

Et meget smukt og inderligt øjeblik var det, da alle de religiøse ledere på podiet, nogle gange i små grupper, underskrev fredsappellen og gik til lysfadet for hver at tænde et lys for fred, mens Ennio Morricone uendeligt smukke og indimellem kraftfulde "the Mission" blev spillet:

Patriark Bartholomæus tænder som en af de første et lys for fred.

Et andet også meget smukt øjeblik var det, da børn i mange aldre og nationaliteter strømmede op på scenen og stillede sig op foran lederne på podiet, der kærligt modtog dem – symbolet for alle verdens børn:

Alle verdens børn på scenen d. 20. september 2016.

Efter afslutningen af ceremonien, kørte Pave Frans – vinkende fra vinduet af den lille Golf – skyndsomt ud af Assisi til helikopterlandingspladsen, og en lille halv time senere kunne vi høre og se Pavens helikopter over Basilikaen, mens de øvrige religiøse ledere gik ind i Sacro Convento – mange af dem nølende, idet de tydeligvis gerne ville dele glæden og opløftelsen med alle os, som nu strømmede til Piazza Inferiore.

Pave Frans' helikopter på vej tilbage til Vatikanet d. 20. september 2016.

Som sædvanligt efter disse møder i Assisi med scene på Piazza Inferiore var der fest bagefter. Mennesker strømmede op på scenen til fotografering, nogle gav sig til at danse, mens bl.a. John Lennons "Give Peace a Chance" og andre fredssange strømmede ud af højtalerne.

Jeg satte mig lidt ved scenen i refleksion over endnu et vigtigt fredsinitiativ fra Assisi - dybt intensiveret af "the Spirit of Assisi" - og glædede mig inderligt over den hjælp til opløftelse, entusiasme, vedholdenhed og gå-på-mod dette har indgydt de hundreder af delegerede og øvrige fredsarbejdere fra hele verden, som dagen efter rejste hjem til et videre krævende virke for dialog og fred i deres område af verden.

Som afslutning på dette Assisi-Nyt deler Adriaan Kamp fra Energy for One World hermed sine indtryk og forståelser fra de smukke 3 dage i Assisi med os alle:

Once in a while, we walk into a room, a meeting, a conference - and we feel and sense that something is different.

Something of Serenity.

Something of Beauty.

Something of Hope.

I am most happy that I found myself in such a place. Here in Assisi. At the 30 years' celebration and conference of the World Day of Prayer for Peace - "the Spirit of Assisi".

It was *not only* the opening ceremony of the conference, and that was attended by President Materelli and the Italian public, at large - that made a lasting impression.

In Words.

In Character and Style.

In Welcoming Hearts.

And in deeds.

The Words, the Voice and the Energetic Spirit of Patriarch Bartholomew used in his opening speech resonating deeply – and surely setting the scene for things to come:

[Speech of Bartolomeo I | Assisi 2016 - Thirst for Peace | Community ...](#)

Centuries ago, a Christian mystic declared: "Acquire inward peace, and thousands around you will find their peace." In some ways, then, the dialogue for peace begins within. This in turn embraces a religious dimension, which can never be separated from genuine peace, whether locally or globally. As faith communities and religious leaders, we are obliged constantly to remind people about the obligation and responsibility to choose peace through dialogue.

The pursuit, however, of dialogue and peace calls for a radical reversal of what has become the normative way of the world. It demands a transformation of values that are deeply seeded in our heart and society. Transformation in the spiritual sense is our only hope of breaking the cycle of violence and injustice. For, war and peace are ultimately and fundamentally human choices.

This means that making peace is a matter of individual and institutional choice, as well as of individual and institutional change. It begins within and spreads outside to the local and in turn to the global. In this way, peace requires a sense of inner conversion (metanoia) – a change in policies and practices. Peacemaking requires commitment, courage and sacrifice. It demands a willingness to become people of dialogue and a culture of transformation.

Dear friends, we have endeavored to outline for you the profound and essential dimensions of peace as personal, as ecological, and as cultural. This means that our acceptance to be communities or cultures of religious dialogue, ecological awareness and peaceful coexistence is always a choice about how we want to relate to others, to the environment, and to the world.

Moreover, we have sought to underline that peace is a social event, a collective enterprise. It must be an ecumenical response to an ecumenical responsibility. We can only preserve peace and sustain our planet through a culture of dialogue.

The only question that we are called to answer is: "Do we want to be whole?" (John 5.6) If we do not, then we will remain paralyzed and incapable of responding to the crippling suffering around us. But if we do, we have been assured that the smallest seed of peace can have the largest impact on the world. For, such is the kingdom of heaven! (Matthew 13.31-32)

But it was also *not only* on the second day and at the first panel discussions - where we listened to some words *never ever* spoken before - *in public and in panel* - between the Head of the Franciscan Order and Sacro Covento here in Assisi (Father Mauro Gambetti OFM Conv.) and the CEO of Italy's International Oil and Gas company ENI, Mr. Claudio Descalzi.

A dialogue on the roles and responsibilities of business – from enterprises focused solely on profits to the transformation of enterprises taking care of the whole- (social, natural, human relationships and) values.

From a profit focussed economy to a gifting focussed society.

Stories used (in these dialogues) of the life of Patron Saint Francis - were surely not the least - transcending the listening audience and making ever so tangible *of how and where we can better relate and how we better can take care of the fruits of our common Earth.*

Nor was it *only in* the acknowledgment by all the business panel members that we need an urgent and more rapid paradigm shift in our economic model - in order to better develop and guard our sustainability, the global human development and its balance with planet Earth. No - those were words surely well spoken, and ever more better received.

But there was more.

I am not only to speak about the positive spirited emotions, the feelings and the human kindness , energizing audiences, and an almost sacredness - in and around the conference:

If we were only to replicate this in our day to day politics and business organisations...

But, yes, indeed, *I am* to speak about the growing excitement in public, and in the organisations, on the morning and day that Pope Francis was to join this Peace Conference, and guide us in our day of prayer and concluding events.

Nothing can prepare you for receiving a deepening of “the Spirit of Assisi” - when in direct attendance with Pope Francis and the (a majority of) heads of clergy of this world.

Nothing can prepare you when you are taken in flow, in touch, in emotion, and *in-spired* by the symbolism and mysteries of celebrating Christian prayers, lighting flames, singing, listening to divine choir songs, sharing words, and seeing eye to eye.

When in a room with beloved Pope Francis, the short man from Argentina,¹ you come in contact and in connection with a kindred spirit and a soul so courageous, so mild, so gentle and yet so determined “in healing and making good what is today is broken”.

Through his presence, and by the grace of the Divine, you instantly feel, sense and touch “the Spirit of Assisi” (of *all Peace, Compassion and Good*) - in you.

In a magnificent way.

Holy Holy Holy!

I cannot describe it differently.

Let me repeat the earlier words spoken by Patriarch Bartholomew:

Centuries ago, a Christian mystic declared: “Acquire inward peace, and thousands around you will find their peace.” In some ways, then, the dialogue for peace begins within. This in turn embraces a religious dimension, which can never be separated from genuine peace, whether locally or globally. As faith communities and religious leaders, we are obliged constantly to remind people about the obligation and responsibility to choose peace through dialogue.

...

It demands a transformation of values that are deeply seeded in our heart and society. Transformation in the spiritual sense is our only hope of breaking the cycle of violence and injustice. For, war and peace are ultimately and fundamentally human choices.

On this event, the 30 years’ celebration of “the Spirit of Assisi”, I can confess that our world religious leaders delivered on their words and promise.

With their shared celebration and invocation of “the Spirit of Assisi”, the “call for Peace” , in the audience on stage and in the Basilica of St. Francis where they came and touched - they helped to deepen the inner transformation of the audiences, at large: transforming us to ambassadors of Peace and Hope.

As for me, and on my journey - I felt blessed and inspired: “The Spirit of Assisi” has spoken to my soul.

¹ And the Heads of Clergy at large

Let me speak very mildly and humbly- and let me share with you how I (and my working practice) aims to *apply* and bring *in practice* - what this Spirit of Assisi entails:

From the background and experience based in my working Practice Energy For One World, I could see and recognize the benefits of building a bridge between the more subtle, spiritual-based servant leadership with that of our mainstream economic, business and societal developments.

I was here in Assisi to design, author and/or co-create some new thoughts and bridges between "the Spirit of Assisi" and the words of Pope Francis' Encyclical "Laudato Si" with that of our modern world and days of Energy and the UN Sustainable Development Agenda.

To see some new opportunities for leadership ways - yet un-explored - in and between ourselves and in our human talent and global leadership development programs.

To see some new bridges between the lessons from Laudato Si (Pope Francis) for our modern days business and government leadership.

In essence, the invitation we have today is *to see* to blend our consciousness and care for deep peace, deep humanity and deep ecology with our more mainstream economics and politics at play.

As a start for our open conversation and some possibility thinking on this, in Assisi I have drafted a first outline publication (booklet) with the project title:

[Tales of Conversion](#)

Let us proceed with our transformation of our humanity, and let us bring forth (this form of) Peace and all Good to all 4 wind-directions of this globe.

May God Bless!

Adriaan Kamp

<http://www.energyforoneworld.com/>

Kærlige hilsner fra Assisi

Bente

ASSISI MISSION - c/o Bente Wolf - Via Fortini 7 - I-06081 Assisi (PG) - Italy

tel. +39 075 8155 278 - e-mail: bente@assisimission.net

web: <http://www.assisimission.net>